

Asia C-403/19

Ennakkoratkaisupyyntö

Jättämispäivä:

24.5.2019

Ennakkoratkaisupyyntön esittänyt tuomioistuin:

Conseil d'État (Ranska)

Ennakkoratkaisupyyntöpäätöksen tekemispäivä:

24.4.2019

Valittaja:

Société Générale SA

Vastapuoli:

Ministre de l'Action et des Comptes publics

CONSEIL D'ÉTAT,

jonka käsiteltävänä on

asia

[--]

RANSKAN TASAVALTA

RANSKAN KANSAN NIMISSÄ

[--]

[--]

[– –]

[– –]

[– –] [hallinnollisia tietoja] [– –], ja joka ottaa huomioon seuraavan menettelyn:

Osakeyhtiö Société Générale vaati tribunal administratif de Montreuilia (Montreuilin hallintotuomioistuin) vapauttamaan sen yhteisöveron lisämaksuista ja niitä vastaavista veronkorotuksista, jotka sille oli määrätty vuosina 2004 ja 2005 päättyneiltä tilikausilta sen perusteella, että se on emoyhtiö keskitetyssä verotuksellisessa konsernissa, johon Société Générale Asset Management (SGAM) Banque kuuluu. Tribunal administratif de Montreuil hyväksyi sen vaatimuksen 3.2.2011 antamassaan tuomiossa [– –].

Cour administrative d’appel de Versailles (Versaillesin ylempi hallintotuomioistuin) hyväksyi 17.3.2016 antamassaan tuomiossa [– –] ministre du budget, des comptes publics, de la fonction publique et de la réforme de l’Etat’n (budjetista, julkishallinnon tilinpidosta, julkishallinnosta ja valtiouudistuksesta vastaava ministeri) valituksen ja kumosi edellä mainitun tuomion sekä velvoitti yhtiön vastaamaan veron lisämaksuista, joista tribunal oli sen vapauttanut.

[– –] Société Générale vaatii, että Conseil d’État (ylin hallintotuomioistuin)

- 1) kumoaa tämän tuomion
- 2) ratkaisee asian aineellisesti ja hylkää ministerin valituksen
- 3) toissijaisesti esittää Euroopan unionin tuomioistuimelle ennakkoratkaisukysymyksen **[alkup. s. 2]**
- 4) velvoittaa valtion maksamaan 5 000 euroa hallintolainkäyttölain (code de justice administrative) L. 761-1 §:n perusteella.

Société Générale väittää, että cour administrative d’appel de Versailles

– on tribunal administratifin tuomion kumottuaan laiminlyönyt vastata sen kyseisessä tuomioistuimessa esittämään kanneperusteeseen, joka koski mahdollisuutta vedota documentation administrative de baseen (hallinnollinen soveltamisohje) 5 I-3226 sisältyvään muodolliseen tulkintaan, ja soveltanut väärin verotusmenettelylain (livre des procédures fiscales) L. 80 A §:n säännöksiä;

– on tehnyt tosiseikkojen oikeudellista luonnehdintaa koskevan virheen ja soveltanut väärin yleisen verokoodeksin (code général des impôts) ja Ranskan ja Italian, Ranskan ja Yhdistyneen kuningaskunnan ja Ranskan ja Alankomaiden välillä tehtyjen verosopimusten 24 artiklan yhdistettyjä säännöksiä ja määräyksiä, kun se on katsonut, että määrät, jotka SGAM Banque -yhtiö oli maksanut edelleen asiakkailleen sellaisten arvopapereiden perusteella, jotka se oli saanut heille antamiensa arvopaperilainojen vakuudeksi tai jotka olivat sen hallussa rahastojen strukturointitoimien yhteydessä, olivat laskettaessa niiden veronhyvitysten enimmäismäärää, joita tämä yhtiö voi vaatia verosopimusten mukaan, kuluja, jotka vähennettiin näiden arvopapereiden perusteella ulkomaisesta lähteestä saaduista osingoista;

– on perustellut tuomiotaan puutteellisesti ja ottanut vääristyneellä tavalla huomioon asiakirja-aineistoon sisältyviä sille esitettyjä asiakirjoja, kun se on todennut, että Société Générale oli kiistänyt vain sen, että SGAM Banque -yhtiön sopimuskumppaneille edelleen maksettujen määrien ja näiden arvopapereiden hankkimisen, säilyttämisen tai luovuttamisen välillä olisi suora yhteys;

– on perustellut tuomiotaan puutteellisesti ja tehnyt oikeudellisen virheen, kun se on katsonut, että arvopaperilainoja koskevien sopimusten nojalla tai rahastojen strukturointitoimien yhteydessä edelleen maksettujen määrien vähentäminen veronhyvitysten enimmäismäärää laskettaessa ei loukannut Euroopan unionin oikeuden suojaamaa pääomien vapaata liikkuvuutta.

[– –] [M]inistre de l'action et des comptes publics (julkishallinnon ja julkisen talouden ministeri) vaatii, että valitus on hylättävä. Hän väittää, etteivät Société Généralen valitusperusteet ole perusteltuja[;]

ottaa huomioon muut asiakirja-aineistoon sisältyvät asiakirjat;

ottaa huomioon

- Euroopan yhteisön perustamissopimuksen;
- Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen;
- Ranskan tasavallan hallituksen ja Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistyneen kuningaskunnan hallituksen välillä kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi ja veron kiertämisen estämiseksi tuloverojen alalla tehdyn, Lontoossa 22.5.1968 allekirjoitetun sopimuksen; **[alkup. s. 3]**
- Ranskan tasavallan hallituksen ja Alankomaiden kuningaskunnan hallituksen välillä tulo- ja varallisuusveroja koskevan kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi ja veron kiertämisen estämiseksi tulo- ja varallisuusverojen alalla tehdyn, 16.3.1973 allekirjoitetun sopimuksen;
- Ranskan tasavallan hallituksen ja Italian tasavallan hallituksen välillä tulo- ja varallisuusveroja koskevan kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi ja veron kiertämisen ja veropetosten estämiseksi tehdyn, 5.10.1989 allekirjoitetun sopimuksen;
- yleisen verokoodeksin ja verotusmenettelylain;
- Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen 12.12.2002 antaman tuomion C-385/00 (ECLI:EU:C:2002:750);
- Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen 14.11.2006 antaman tuomion C-513/04 (ECLI:EU:C:2006:713);
- Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen 20.5.2008 antaman tuomion C-194/06 (ECLI:EU:C:2008:289);
- Euroopan unionin tuomioistuimen 10.2.2011 antaman tuomion C-436/08 ja C-437/08 (ECLI:EU:C:2011:61);

- Euroopan unionin tuomioistuimen 28.2.2013 antaman tuomion C-168/11 (ECLI:EU:C:2013:117);
- Euroopan unionin tuomioistuimen 17.9.2015 antaman tuomion C-10/14, C-14/14 ja C-17/14 (ECLI:EU:C:2015:608);
- Euroopan unionin tuomioistuimen 24.10.2018 antaman tuomion C-602/17 (ECLI:EU:C:2018:856);
- Euroopan unionin tuomioistuimen 14.3.2019 antaman tuomion C-174/18 (ECLI:EU:C:2019:205);
- Conseil d'État'n asiassa nro 357189 7.12.2015 antaman tuomion (ECLI:FR:CESSR:2015:357189.20151207);
- hallintolainkäyttölain;

[– –] [menettelyä koskevia tietoja]

ja katsoo seuraavaa:

1. Yleisen verokoodeksin 39 §:ssä säädetään seuraavaa: ”1. *Nettovoitto lasketaan vähentämällä kaikki menot – –.*” Yleisen verokoodeksin 209 §:n I momentin ensimmäisessä kohdassa, sellaisena kuin sitä sovelletaan riidanalaisiin verovuosiin, säädetään seuraavaa: ”*Jollei tämän jakson säädöksissä toisin säädetä, yhteisöveron alaiset voitot [alkup. s. 4] määritetään 34–45 – – §:n sääntöjen mukaisesti niin, että huomioon otetaan vain voitot, joka saadaan yrityksistä, joiden toimintaa harjoitetaan Ranskassa, sekä voitot, joista kaksinkertaisia verotusta koskevan sopimuksen nojalla verotetaan Ranskassa. / – –.*” Yleisen verokoodeksin 220 §:n 1 momentissa, sellaisena kuin sitä sovelletaan kyseisiin verovuosiin, säädetään seuraavaa: a) *Tämän koodeksin 108–119, 238 septies B ja 1678 bis §:ssä tarkoitetuista yhtiön tai oikeushenkilön saamista pääomatuloista pidätetty lähdevero vähennetään selvityksen perusteella verosta, joka yhtiön tai oikeushenkilön on maksettava tämän luvun perusteella. / Tällä perusteella tehtävä vähennys ei saa kuitenkaan ylittää kyseisten tulojen määrää*

vastaavaa osuutta viimeksi mainitusta verosta. / b) Tämän koodeksin 120–123 §:ssä tarkoitettujen ulkomaisista lähteistä saatujen tulojen osalta vähennys on enintään sen hyvityksen määrä, joka vastaa ulkomailla pidätettyä lähdeveroa tai sen sijaan tehtyä vähennystä, siten kuin tästä määrätään kansainvälisissä sopimuksissa. / – – /.”

2. Ranskan ja Italian kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi ja veron kiertämisen ja veropetosten estämiseksi 5.10.1989 tekemän sopimuksen 10 artiklassa määrätään seuraavaa: ”1. Sopimusvaltiossa asuvan yhtiön toisessa sopimusvaltiossa asuvalle henkilölle maksamista osingoista voidaan verottaa tässä toisessa valtiossa. / 2. Näistä osingoista voidaan kuitenkin verottaa myös siinä sopimusvaltiossa, jossa osinkoja maksava yhtiö asuu, tämän valtion lainsäädännön mukaisesti, – –. Tämän sopimuksen 24 artiklassa määrätään seuraavaa: ”Kaksinkertainen verotus vältetään seuraavasti: /1. Ranskan osalta: /a) Voitoista ja muista positiivisista tuloista, jotka ovat peräisin Italiasta ja joista voidaan tämän sopimuksen määräysten mukaisesti verottaa siellä, voidaan verottaa myös Ranskassa, kun niiden saaja asuu Ranskassa. Italian veroa ei voida vähentää Ranskassa verotettavaa tuloa laskettaessa. Tulon saajalla on kuitenkin oikeus veronhyvitykseen, joka myönnetään Ranskan verosta, jota määrättäessä nämä tulot on otettu huomioon. Veronhyvitys on määrältään: / – 10, 11, 12, 16 ja 17 artiklassa – – tarkoitettujen tulojen osalta Italiassa maksetun veron määrä näiden artiklojen määräysten mukaisesti. Hyvitys ei voi kuitenkaan olla suurempi kuin näitä tuloja vastaava Ranskan veron määrä – –.”
3. Ranskan ja Yhdistyneen kuningaskunnan kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi ja veron kiertämisen ja veropetosten estämiseksi 22.5.1968 tekemän sopimuksen 9 artiklassa, sellaisena kuin sitä sovellettiin riidanalaisina verovuosina, määrätään seuraavaa: ”1. a) Yhdistyneessä kuningaskunnassa asuvan yhtiön Ranskassa asuvalle henkilölle maksamista osingoista voidaan verottaa Ranskassa. / b) Kun Ranskassa asuvalla henkilöllä on tämän artiklan 2 kappaleen nojalla oikeus veronhyvitykseen tällaisten osinkojen osalta, veroa voidaan kantaa myös Yhdistyneessä kuningaskunnassa – –. 2. Jollei tämän artiklan 3, 4 ja 5

kappaleesta muuta johdu, Yhdistyneessä kuningaskunnassa asuvalta yhtiöltä osinkoja saavalla Ranskassa asuvalla henkilöllä, joka on osinkojen tosiasiallinen edunsaaja ja Ranskassa verovelvollinen näistä osingoista, on niiden osalta oikeus veronhyvitykseen, johon Yhdistyneessä kuningaskunnassa asuvalla luonnollisella henkilöllä olisi ollut oikeus, jos hän olisi saanut nämä osingot, ja siihen, että hänelle maksetaan veronhyvityksen ylimenevä osa Yhdistyneen kuningaskunnan verosta, jonka hän velvollinen maksamaan. --” Tämän sopimuksen 24 artiklassa, sellaisena kuin sitä sovellettiin riidanalaisina verovuosina, määrätään seuraavaa: ”Kaksinkertainen verotus vältetään seuraavasti: / -- b) Ranskan osalta: / -- ii) Ranska myöntää Ranskassa asuvalle henkilölle, joka saa 9 ja 17 artiklassa tarkoitettuja tuloja, jotka ovat peräisin Yhdistyneessä kuningaskunnasta ja joista on verotettu Yhdistyneessä kuningaskunnassa kyseisten artiklojen määräysten mukaisesti, veronhyvityksen, joka vastaa Yhdistyneessä kuningaskunnassa maksetun veron määrää. Tämä veronhyvitys, jonka määrä ei voi ylittää edellä mainituista tuloista kannetun Ranskan veron määrää, kohdistetaan tämän sopimuksen 1 artiklan 1 kappaleen b kohdassa tarkoitettuihin veroihin, joita määrättäessä nämä tulot on otettu huomioon. -- ” [alkup. s. 5]

4. Ranskan ja Alankomaiden kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi ja veron kiertämisen ja veropetosten estämiseksi 16.3.1973 allekirjoittaman sopimuksen 10 artiklassa määrätään seuraavaa: ”1. Osingoista, jotka sopimusvaltiossa asuva yhtiö maksaa toisessa valtiossa asuvalle henkilölle, voidaan verottaa tässä toisessa valtiossa. / 2. Näistä osingoista voidaan kuitenkin verottaa siinä sopimusvaltiossa, jossa osingot maksava yhtiö asuu, tämän valtion lainsäädännön mukaisesti --.” Tämän sopimuksen 24 artiklassa, sellaisena kuin sitä sovellettiin riidanalaisina verovuosina, 24 artiklassa määrätään seuraavaa: ”Kaksinkertainen verotus vältetään seuraavasti: / -- B. -- Ranskan osalta: / -- b) Ranska myöntää 8, 10, 11, 16 ja 17 artiklassa tarkoitettujen ja Alankomaissa näiden artiklojen määräysten mukaisesti verotettujen tulojen osalta Ranskassa asuville tällaisia tuloja saaville henkilöille Alankomaissa kannettua veroa vastaavan veronhyvityksen. / Tämä veronhyvitys, jonka määrä ei voi ylittää Ranskassa kyseisistä tuloista kannetun veron määrää, myönnetään 2 artiklan 3 kappaleen b

kohdassa tarkoitetuista veroista, joita määrättäessä kyseiset tulot on otettava huomioon. – – ”

5. Edellä 1 kohdassa lainatuista yleisen verokoodeksin 220 §:n 1 momentin b alakohdan säännöksistä ilmenee, että lähdeveroa, joka on ulkomailla maksettu ulkomaisesta lähteestä saaduista tuloista, joihin tässä säännöksessä viitataan, vähennetään Ranskassa maksettavasta verosta enintään sen veronhyvityksen määrä, joka vastaa tätä lähdeveroa, siten kuin hyvityksestä määrätään kansainvälisissä verosopimuksissa. Jos Ranskan ja toisen valtion kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi tekemässä verosopimuksessa määrätään, kuten edellä 2–4 kohdassa mainituissa sopimuksissa, että kun yhtiö, joka on Ranskassa yhteisöverovelvollinen, saa toisessa jäsenvaltiossa asuvalta yhtiöltä osinkoja, joista on suoritettava lähdevero tässä valtiossa, Ranska saa verottaa ensin mainittua yhtiötä näistä osingoista, mutta tällä yhtiöllä on oikeus veronhyvitykseen, joka kohdistetaan yhteisöveroon, mutta tämä veronhyvitys ei voi kuitenkaan ylittää näitä tuloja vastaavaa Ranskan veron määrää, ja tämä enimmäismäärä on siinä tapauksessa, ettei verosopimuksessa määrätä siitä mitään, määritettävä soveltamalla kaikkia yleisen verokoodeksin yhteisöveroa koskevia säännöksiä, muun muassa 39 §:n säännöksiä, joita sovelletaan 209 §:n nojalla yhteisöveroon, eli siten, että – jollei erityissäännöksissä toisin säädetä – jaettujen osinkojen määrästä ennen lähdeveroa vähennetään perustellut menot, jotka johtuvat pelkästään niiden arvopapereiden hankkimisesta, hallussapidosta tai luovuttamisesta, joiden perusteella osingot on saatu, ja jotka liittyvät välittömästi osinkojen saamiseen ja joita ei vastaa varojen lisääntyminen.
6. Cour administrative d’appel de Versaillesille esitetystä asiakirja-aineistosta ilmenee, että Société Générale Asset Management (SGAM) Banque toteutti vuosina 2004 ja 2005 yhtäältä arvopaperilainaustoimia ja toisaalta rahastojen strukturointitoimia. Arvopaperilainaustoimiin sisältyi, että lainanottaja luovutti SGAM Banquen lainaksi antamien arvopapereiden vakuudeksi arvopapereita, joiden omistaja viimeksi mainitusta siten tuli tilapäisesti. SGAM Banquen ja sen sopimuskumppaneiden tekemän niin sanotun OSLA-tyyppisopimuksen (Overseas

Securities Lender's Agreement) 6 artiklan G kohdan i alakohdan mukaan SGAM Banque oli lähtökohtaisesti velvollinen palauttamaan sopimuskumppaneille arvopapereita, jotka vastaavat vakuudeksi annettuja arvopapereita, jotta sopimuskumppanit saavat näihin arvopapereihin liittyvät osingot. Sopimuksen 6 artiklan G kohdan ii alakohdassa määrättiin myös, että jollei arvopapereita palauteta niin, että lainanottaja pystyy saamaan osingot, SGAM Banquen oli maksettava lainanottajalle näiden osinkojen määrää vastaava rahamäärä tai luovutettava sille omaisuutta vastaavasta arvosta. Rahastojen strukturointitoimet muodostuivat erityisesti siitä, että SGAM Banque hallinnoi **[alkup. s. 6]** osakekoreja, jotka vastasivat sen sopimuskumppanien vahvistamia hallinnointiprofiileja. Tässä yhteydessä SGAM Banque sai osingot osakekoreihin sisältyvistä arvopapereista, jotka se oli hankkinut, mutta se oli sopimuskumppaneilleen myydyin palvelusuorituksen perusteella velvollinen siirtämään niille summan, joka vastasi saatujen osinkojen määrää sekä arvopapereiden arvonnousua. Sopimuskumppanit maksoivat SGAM Banquelle kiinteän palkkion vastineeksi osakekorin hallinnoinnista.

7. SGAM Banque sai näiden molemmantyyppisten toimien yhteydessä Italiassa, Yhdistyneessä kuningaskunnassa ja Alankomaissa asuvien yhtiöiden osakkeista osinkoja, joista vähennettiin näissä kolmessa valtiossa suoritettu lähdevero. Tarkastettuaan SGAM Banquen kirjanpidon verohallinto kyseenalaisti osan niistä vuosina 2004 ja 2005 päättyneiltä tilikausilta maksettavasta yhteisöveron määrästä vähennyksistä verohyvityksistä, jotka vastasivat näitä lähdeveroja ja jotka yhtiö oli vähentänyt yhteisöverosta, jota se oli velvollinen suorittamaan Ranskassa. [– –]
[sivulla 1 olevan menettelyn kuvauksen toisto]
8. Société Générale väittää, että cour administrative d'appel on tehnyt oikeudellisen virheen hylätessään valitusperusteen, jonka mukaan edellä 5 kohdassa esiin tuotujen sääntöjen soveltaminen johtaa unionin oikeudessa suojatun pääomien vapaan liikkuvuuden loukkaamiseen. Se väittää, että yhtiöiden, jotka ovat Ranskassa yhteisöverovelvollisia, toteuttamat ulkomaisten yhtiöiden arvopapereita koskevat toimet asetetaan huonompaan asemaan suhteessa toimiin, jotka koskevat

ranskalaisten yhtiöiden arvopapereita, sillä tapa, jolla lasketaan sen veronhyvityksen enimmäismäärä, josta Ranskan tekemissä verosopimuksissa määrätään, jotta poistettaisiin osinkojen kaksinkertainen verotus, joka johtuu siitä, että niistä verotetaan yhtäältä osinkojen lähdevaltiossa ja toisaalta Ranskassa, on sellainen, että lähdevaltiossa kannettua veroa vähennetään Ranskan yhteisöverosta liian vähän. Se vetoaa tässä yhteydessä unionin tuomioistuimen 17.9.2015 antamaan tuomioon *Miljoen, X ja Société Générale*, C-10/14, C-14/14 ja C-17/14 ja sen 28.2.2013 antamaan tuomioon *Beker*, C-168/11.

9. Conseil d'État toteaa, että edellä 5 kohdassa esiin tuoduilla säännöillä on tarkoitus kompensoida haitta, joka on omiaan aiheutumaan eri jäsenvaltioilla olevan verotusvallan rinnakkaisesta käyttämisestä, ja että tämän kompensoinnin toteuttamiseksi hyvityksen enimmäismäärä lasketaan siten, että ulkomaisesta lähteestä saatuihin lähdeveron alaisiin osinkoihin sovelletaan yleisen verokoodeksin yleisiä säännöksiä niin, että osinkojen määrästä ennen lähdeveron pidättämistä vähennettävät menot vähennetään myös Ranskan yhteisöveroa määrättäessä. Nämä säännöt ilmentävät Ranskan sitoumusta luopua – tilanteen mukaan kokonaan – verotuloista, joita se saisi perimällä ulkomaisesta lähteestä saaduista osingoista yhteisöveroa. Conseil d'État toteaa, että se, että vähennettäisiin veronhyvitys, joka on suurempi kuin näiden sääntöjen soveltamisesta seuraa, olisi omiaan johtamaan paitsi tällaiseen verottamisesta luopumiseen myös siihen, että Ranska vastaa kokonaan tai osittain verorasituksesta, joka näihin osinkoihin kohdistuu valtiossa, josta ne ovat peräisin.
- [alkup. s. 7]**

10. Euroopan unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että unionin toteuttamien yhtenäistämistä tai yhdenmukaistamistoimien puuttuessa jäsenvaltioilla on edelleen toimivalta sopimuksin tai yksipuolisesti päättää verotusvaltansa jakoperusteista ja että jäsenvaltioiden välisen verotusvallan jaon säilyttäminen on unionin tuomioistuimen tunnustama oikeutettu tavoite (tuomio 17.9.2015, *Miljoen, X ja Société Générale* C-10/14, C-14/14 ja C-17/14, 76 kohta). On erityisesti todettava, että unionin oikeudessa ei sen nykytilassa

vahvisteta yleisiä perusteita toimivallan jakamiseksi jäsenvaltioiden välillä, kun on kyse kaksinkertaisen verotuksen poistamisesta unionissa. Näin ollen se seikka, että osinkojen lähdejäsenvaltio ja osinkoja saavan osakkeenomistajan asuinjäsenvaltio voivat molemmat verottaa näitä osinkoja, ei merkitse sitä, että asuinjäsenvaltion olisi unionin oikeuden perusteella estettävä haitat, joita saattaa aiheutua siitä, että molemmat jäsenvaltiot käyttävät näin jaettua toimivaltaa (suuren jaoston tuomio 14.11.2006, Kerckhaert ja Morres, C-513/04, 22 kohta ja tuomio 10.2.2011, Haribo Lakritzen Hans Riegel ja Österreichische Salinen, C-436/08 ja C-437/08, 170 kohta). Jäsenvaltiot ovat kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi tehtyjen kahdenvälisen sopimusten puitteissa mahdollisesti jaettua verotusvaltaansa käyttäessään kuitenkin velvollisia noudattamaan unionin sääntöjä (tuomio 12.12.2002, de Groot, C-385/00, 94 kohta; tuomio 28.2.2013, Beker, C-168/11, 34 kohta ja tuomio 14.3.2019, Jacob ja Lennertz, C-174/18, 25 kohta). On erityisesti todettava, että vaikka unionin oikeus ei edellytä sitä, että jäsenvaltio hyvittää haitan, joka aiheutuu ketjuverotuksesta, joka johtuu yksinomaan siitä, että eri jäsenvaltiot käyttävät rinnakkain verotusvaltaansa, jäsenvaltion, joka päättänyt myöntää mainitunlaisen huojennuksen, on käytettävä tätä mahdollisuutta unionin oikeuden mukaisesti (suuren jaoston tuomio 20.5.2008, Orange European Smallcap Fund, C-194/06, 47 kohta). Koska kaksinkertaisen verotuksen välttämiseksi tehdyn sopimuksen tarkoituksena on estää se, että samoja tuloja verotetaan kummassakin sopimusvaltiossa, eikä taata sitä, että verovelvolliseen kohdistuva verotus yhdessä sopimusvaltiossa ei ylitä sitä, jonka kohteeksi tämä joutuisi toisessa sopimusvaltiossa, epäedullista verokohtelua, joka johtuu verotusvallan jaosta kahden jäsenvaltion – toisen verovelvollisen asuinvaltiona ja toisen kyseisten tulojen lähdevaltiona – välillä sekä näiden kahden valtion verojärjestelmien välisistä eroavuuksista, ei kuitenkaan voida pitää syrjintänä tai kiellettyä erilaisena kohteluna (tuomio 24.10.2018, Sauvage ja Lejeune, C-602/17, 28 kohta).

11. Koska ei ole olemassa Euroopan unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntöä harkintavallasta, joka jäsenvaltioille on jätetty, kun ne ottavat käyttöön kaksinkertaisen verotuksen poistamista koskevan mekanismin, jota sovelletaan,

kun jäsenvaltiossa asuvalle yhtiölle jaetaan osinkoja, joiden lähde on toisessa valtiossa, ja joka perustuu siihen, että tälle yhtiölle annetaan veronhyvitys, joka voidaan vähentää enintään sen veron suuruisena, joka sen asuinvaltiossa vastaa näitä osinkoja, Société Générale'n valitusperusteeseen annettava vastaus riippuu siitä, miten vastataan kysymykseen, että jos – kun otetaan huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 56 artikla, josta on tullut Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 63 artikla – edellä 5 kohdassa esiin tuotujen sääntöjen soveltaminen sellaisten osinkojen kaksinkertaisen verotuksen kompensoimiseksi, jotka maksetaan yhtiölle, jonka on asuinjäsenvaltiossaan suoritettava yhteisöveroa, ja joiden maksaja on toisessa valtiossa asuva yhtiö ja joista kannetaan lähdevero sen perusteella, että jälkimmäinen valtio käyttää verotusvaltaansa, on omiaan pysyttämään haitan, joka kohdistuu ulkomaisten yhtiöiden arvopapereita koskeviin liiketoimiin, joita toteuttavat yhtiöt ovat yhteisöverovelvollisia **[alkup. s. 8]** ensin mainitussa valtiossa, merkitseekö tämä, että kun kaksinkertaisen verotuksen kompensointi on valittu, ensin mainitun valtion on mentävä pidemmälle kuin vain luovuttava verotuloista, jotka se saisi kantamalla kyseisistä osingoista yhteisöveroa.

12. Tällä kysymyksellä on olennainen merkitys Conseil d'État'n käsiteltävää olevaa asiaa ratkaistaessa, ja siihen sisältyy vakava tulkintavaikeus. Kysymys on näin ollen saatettava Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 267 artiklan mukaisesti Euroopan unionin tuomioistuimen ratkaistavaksi ja Société Générale'n valituksen käsittely on keskeytettävä, kunnes Euroopan unionin tuomioistuin on vastannut kysymykseen.

CONSEIL D'ÉTAT ON PÄÄTTÄNYT SEURAAVAA:

1 artikla: Société Générale'n valituksen käsittely keskeytetään, kunnes Euroopan unionin tuomioistuin on vastannut seuraavaan kysymykseen: Jos – kun otetaan huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 56 artikla, josta on tullut Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 63 artikla – tämän päätöksen 5 kohdassa esiin tuotujen sääntöjen soveltaminen sellaisten osinkojen

kaksinkertaisen verotuksen kompensoimiseksi, jotka maksetaan yhtiölle, jonka on asuinjäsenvaltiossaan suoritettava yhteisöveroa, ja joiden maksaja on toisessa valtiossa asuva yhtiö ja joista kannetaan lähdevero sen perusteella, että jälkimmäinen valtio käyttää verotusvaltaansa, on omiaan pysyttämään haitan, joka kohdistuu ulkomaisten yhtiöiden arvopapereita koskeviin liiketoimiin, joita toteuttavat yhtiöt ovat yhteisöverovelvollisia ensin mainitussa valtiossa, merkitseekö tämä, että kun kaksinkertaisen verotuksen kompensointi on valittu, ensin mainitun valtion on mentävä pidemmälle kuin vain luovuttava verotuloista, jotka se saisi kantamalla kyseisistä osingoista yhteisöveroa?

2 artikla: Tämä päätös annetaan tiedoksi Société Généralelle, julkishallinnon ja julkisen talouden ministerille ja Euroopan unionin tuomioistuimen kirjaajalle.

Jäljennös päätöksestä lähetetään pääministerille ja Taloudellisen yhteistyön ja kehityksen järjestön pääsihteerille. **[alkup. s. 9]**

[--] [päätöksen tekemistä koskevia tietoja]

[--] 24. päivänä huhtikuuta 2019.

[--]

[--] [allekirjoittajat] [--] [täytäntöönpanomääräys]

[--]